

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

31 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Timofti Vladimir,

Judecătorii: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2018, în cauza penală în privința lui

Obreja Vladimir xxxxx, născut la xxxxx,
originar xxxxx, locuitor xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.09.2016 – 07.07.2017;

Instanța de apel: 19.08.2017 – 24.05.2018;

Instanța de recurs: 30.07.2018 – 31.10.2018.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 07 iulie 2017, Obreja Vladimir a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Obreja Vladimir a fost învinuit pentru faptul, că la 25 iulie 2016, aproximativ la ora 00:20, aflându-se pe str. Toader Bubuioac, 25, din com. Bubuieci, mun. Chișinău, exprimând o vădită lipsă de respect față de persoane cu funcție de răspundere care își îndeplineau datoria obștească, având scopul sistării activității lor de serviciu, înjosind onoarea și demnitatea, a amenințat cu vătămarea integrității corporale și a electrocutat aproximativ de 3-4 ori, cu un electroșocher model „669 TYPE”, în direcția polițistului, Cojocar Nicolae, care își îndeplinea atribuțiile de serviciu în calitate de polițist-șofer al BRO al Inspectoratului de Poliție Ciocana, mun. Chișinău, fiind în uniformă și aflându-se în exercitarea obligațiilor de menținere a ordinii publice și a datoriei obștești, în rezultat cauzându-i suferințe psihice.

De către organul de urmărire penală fapta incriminată lui Obreja Vladimir a fost încadrată în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, amenințarea unei persoane cu

funcții de răspundere cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății, în scopul sistării activității ei de serviciu.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Obreja Vladimir să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1) Cod penal, iar conform art. 34 alin. (1), art. 82 Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa închisorii pe termen de 2 ani cu executarea în penitenciar de tip închis, iar în baza art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită a adăuga integral pedeapsa aplicată prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 26 aprilie 2016 și neexecutată sub formă de amendă în mărime de 300 u.c.

În motivarea apelului procurorul a invocat, că inculpatul Obreja Vladimir a săvârșit infracțiunea imputată și că vinovăția acestuia este dovedită prin probele prezentate în susținerea învinuirii, care n-au fost apreciate corect de prima instanță.

Instanța de judecată dând apreciere probelor prezentate de acuzare și cercetate nemijlocit în instanța de judecată eronat a pus la baza sentinței de achitare declarațiile inculpatului, care are scop de a se eschiva de la răspundere penală și pedeapsă penală, precum și ale soției acestuia Obreja Ina, care este persoană cointeresată și în nici un fel nu a argumentat de ce nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate Cojocaru Nicolae date în ședința de judecată.

Inculpatul Obreja Vladimir, vina nu a recunoscut și a declarat, că anterior a fost judecat și condamnat, iar pedeapsa sub formă de amendă stabilită nu a fost achitată, pînă la moment, respectiv este prezentă starea de recidivă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2018, a fost admis apelul, casată sentința cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Obreja Vladimir a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, la 8 (opt) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, iar în conformitate cu prevederile art. 85, 87 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată a fost adăugată partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 26 aprilie 2016, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă 8 (opt) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis și cu amendă în mărime de 300 (trei sute) unități convenționale, echivalentul a 6000 lei, cu executarea de sine stătător a pedepselor cumulate.

4.1. Audiind inculpatul Obreja Vladimir, partea vătămată Cojocaru Nicolae, martorii Vartic Andrei și Vartic Ruslan, verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate, pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și probelor cercetate, prezentate instanței de apel, precum și probelor administrate de prima instanță, cercetate suplimentar în ședința de judecată în apel, instanța de apel a constatat *în fapt*, că inculpatul Obreja Vladimir, la 25 iulie 2016, aproximativ la ora 00:20, în strada Toader Bubuiog nr. 25 din com. Bubueci, mun. Chișinău, exprimând o vădită lipsă de respect față de persoanele cu funcție de răspundere care-și exercitau atribuțiile

de polițiști la menținerea ordinii publice, urmărind scopul sistării activității lor de serviciu, înjosind onoarea și demnitatea, i-a amenințat cu vătămarea integrității corporale și a electrocutat aproximativ de 3-4 ori cu un electroșocher model „669 TYPE” în direcția colaboratorului de poliție Cojocaru Nicolae, polițist-șofer al BRO al Inspectoratului de Poliție Ciocana, mun. Chișinău, în rezultat cauzându-i suferințe psihice.

Instanța de apel a cercetat suplimentar probele materiale cercetate în ședința de judecată în primă instanță: procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii din 28 iulie 2016 (f.d. 3); informația Serviciului „902” nr. 9900 (f.d. 4); ordonanța privind efectuarea ridicării de obiecte și documente, procesul-verbal de ridicare din 25 iulie 2016, prin care de la Cojocaru Nicolae a fost ridicat electroșocherul model „669 TYPE”, culoare neagră (f.d. 14, 15); procesul-verbal de examinare a obiectului cu planșa fotografică și ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 05 august 2016 prin care a fost examinat și recunoscut drept corp delict și anexat la materialele cauzei penale electroșocherul model „669 TYPE” (f.d. 16-18).

Apreciind probele administrate în cauză, instanța de apel a conchis că este dovedită vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei incriminate, dat fiind că s-a constatat că acesta l-a amenințat pe polițistul Cojocaru Nicolae - persoană cu funcție de răspundere, aflată în exercițiul funcției privind prevenirea și curmarea faptelor antisociale, cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății, în scopul sistării activității de serviciu.

Caracterul real al amenințării din partea inculpatului Obreja Vladimir este probat prin declarațiile părții vătămate Cojocaru Nicolae și ale martorilor Vartic Andrei și Vartic Ruslan, care se află în coroborare cu împrejurările cazului stabilit.

Instanța de apel a punctat, că versiunea inculpatului nu corespunde adevărului, ci urmărește scopul de a evita răspunderea penală, iar argumentele invocate de inculpat au fost combătute prin probele administrate, care au fost cercetate, analizate și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și care dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Urmare a considerentelor expuse, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzute de norma penală, instanța de apel a calificat fapta reținută în sarcina inculpatului Obreja Vladimir în baza art. 349 alin. (1) Cod penal: *amenințarea unei persoane cu funcții de răspundere cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății, în scopul sistării activității ei de serviciu.*

Soluționând chestiunea cu privire la pedeapsa penală, instanța de apel a luat în considerație prevederile art. art. 7, 61, 75, 85 și 87 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, precum și de faptul, că printre altele, pedeapsa are drept scop prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Astfel, instanța de apel a stabilit, că inculpatul a săvârșit o infracțiune, care, conform articolului 16 alin. (2) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor ușoare, însă anterior a mai săvârșit o infracțiune, circumstanțe agravante nu s-au constatat, dar în contextul tuturor circumstanțelor constatate în speță a considerat rezonabilă aplicarea pedepsei prevăzute de lege - închisoare, care va asigura atingerea scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal.

5. Avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatului în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și menținerea în vigoare a sentinței.

În argumentarea recursului menționează, că prima instanță întemeiat a ajuns la concluzia, că probele acuzării nu combat versiunea de apărare a inculpatului, anume că dînsul personal și soția sa, Obreja Ina au fost agresati verbal și fizic la 24 iulie 2016 de grupul numeros de persoane, printre care erau și frații Vartic, ultimii doi fiind și inițiatorii conflictului din centrul s. Bubuieci, mun. Chișinău, fapt care a și determinat-o pe soția sa, Obreja Ina, să solicite ajutorul poliției pentru a fi protejați, ca ulterior în mod arbitrar să fie învinuit că ar fi amenințat polițistul, Cojocar Nicolae, sosit la fața locului la chemarea soției, cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății, în scopul sistării activității lui de serviciu.

Circumstanțele expuse au fost confirmate și prin declarațiile tuturor martorilor, Obreja Ina, Vartic Andrei și Vartic Ruslan, care în mod cert, fără nici un dubiu au declarat că inculpatul nu a admis față de polițiștii sosiți la fața locului la chemarea soției inculpatului, nici un fel de acțiuni violente sau amenințări.

Prin informația Serviciului „902” nr. 9900 din 24 iulie 2016, ora 23:32, se confirmă că anume soția inculpatului, Obreja Ina, de la numărul de telefon xxxxx, de la domiciliul acestora xxxxx, a solicitat intervenția poliției din motiv că în centrul s. Bubuieci, o persoană este bătută (f.d. 4).

Faptul că însăși partea vătămată, Cojocar Nicolae, a declarat în ședința de judecată că nici colegul său de serviciu, nu ar fi văzut momentul în care inculpatul l-a amenințat și a dorit să-l electrocuteze, cât și martorul, Vartic Andrei care a menționat că Obreja Vladimir a sărit la el la bătaie cu electroșocherul, mai multe persoane din cei prezenți implicându-se să-i despartă, arată la nevinovăția inculpatului. A rămas nestabilit faptul de unde inculpatul avea asupra sa electroșocherul, versiunea inculpatului că l-ar fi luat de la frații Vartic rămânând necombătută.

Consideră că prima instanță a dat apreciere corectă probelor administrate, pe când instanța de apel cu o motivare formală neîntemeiat a pronunțat o soluție de condamnare.

Mai susține apărătorul că instanța de apel a ignorat argumentele apărării și anume că în speță lipsește latura obiectivă a infracțiunii de amenințare a persoanei, or, în cadrul urmăririi penale nu au fost constatate careva circumstanțe care ar evidenția că din partea lui Obreja Vladimir, au fost acțiuni intenționate de amenințare cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății. Din partea lui Obreja Vladimir nu a fost aplicată careva violență asupra

colaboratorilor de poliție, iar partea vătămată nu a fost amenințată cu omor sau cu vătămarea integrității corporale.

În acțiunile inculpatului posibil a persistat o opunere de rezistență, care poate fi incriminată inculpatului doar ca o contravenție, dar nicidecum în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, dar nici unul din martori nu au declarat că Obreja Vladimir i-a amenințat cu răfuiala fizică sau aplicarea violenței pe polițiști.

Totodată, infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1) Cod penal, în forma imputată lui Obreja Vladimir, urma a fi calificată astfel, doar în cazul săvârșirii acțiunii de amenințare cu omor sau cu vătămarea integrității corporale sau amenințarea cu nimicirea bunurilor, însă, în speță, nici una din formele date nu au fost prezente în acțiunile lui.

Astfel că la caz, în opinia recurentului, de către acuzare prin probele administrate nu a fost demonstrată acțiunea infracțională a lui Obreja Vladimir de amenințare cu vătămarea integrității corporale sau cu răfuială fizică.

De asemenea apărarea a remarcat, că instanța de apel a ajuns la concluzia de cumulare a pedepsei aplicate în baza sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 26 aprilie 2016, cu amendă în mărime de 300 (trei sute) unități convenționale, ceea ce constituie 6000 lei, cu executarea de sine stătător a pedepselor cumulate, însă la dosar nu există informația referitor la executarea sau neexecutarea integrală sau parțială a acestei pedepse. În același timp, Obreja Vladimir susține că o parte din amendă a fost deja executată.

6. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursului declarat pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

În susținerea opiniei formulate acuzatorul de stat invocă că argumentele recursului au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

7. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Reieșind din conținutul cererii de recurs, Colegiul penal atestă, că apărarea invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Având în vedere criticile invocate, Colegiul penal constată că, motivele menționate de recurent nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de autor.

Or, după cum rezultă din conținutul recursului, apărarea încearcă să relateze propria versiune cu privire la desfășurarea evenimentelor petrecute la data săvârșirii infracțiunii, criticând modalitatea de apreciere a probelor de către instanța de apel, însă în acest sens, Colegiul precizează că aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor și întemeiat a ajuns la concluzia privind casarea sentinței de achitare și de pronunțare a unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul Obreja Vladimir a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 349 alin. (1) Cod penal.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu

au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

La caz, însă de atestă că, instanța de apel la judecarea apelului declarat de către procuror, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 4 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs România* din 16 februarie 2010, statuează că art. 6 §1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (hotărârea *Van de Hurk vs Olanda*, din 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Colegiul penal atestă, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, ajungând la o concluzie întemeiată privind vinovăția inculpatului Obreja Vladimir în săvârșirea infracțiunii imputate.

De asemenea Colegiul penal conchide, că nu și-au găsit confirmare argumentele recurentului precum că în acțiunile inculpatului a persistat opunere de rezistență și respectiv fapta acestuia urma a fi incriminată ca contravenție și nicidecum ca o infracțiune.

Totodată, nu poate fi reținută nici alegația apărării cu referire la faptul că infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1) Cod penal, în forma imputată lui Obreja Vladimir, urma a fi calificată astfel, doar în cazul săvârșirii acțiunii de amenințare cu omor sau cu vătămarea integrității corporale sau amenințarea cu nimicirea bunurilor, întrucât potrivit faptei constatate de către instanța de apel, ca fiind dovedită, inculpatului Obreja Vladimir i-a fost incriminată săvârșirea infracțiunii de amenințare a unei persoane cu funcție de răspundere cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății, în scopul sistării activității ei de serviciu, acțiuni care au fost realizate nemijlocit de către inculpat.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă, că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Astfel, eroarea de drept invocată de recurent, prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, iar din aceste considerente recursul declarat de avocatul Pavelatii Alexndru în numele inculpatului urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2018, în cauza penală în privința lui **Obreja Vladimir xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **30 noiembrie 2018**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor